

O TÁTOVI KLIMEŠOVI

Zkuste číst v těch živých očích a pohyblivé tváři, kterou šedesát devět let a koncentrační tábor dokázaly sice poznamenat vráskami, ale v níž daleko více uchvacuje životodárná moudrost, plamennost řečníka a otevřenost poutivce! A nechtělo-li se vám dosud – pro neúspěchy, osobní tragédii – zachvějete se teď radostnou touhou žít; pro sebe, pro druhé, pro dobrou věc. Zmocní se vás nadšení tohoto bojovníka odezdat ze sebe ostatním co nejvíce.

Ve čtrnácti letech přečetl Václav Klimeš s vášnivým zaujetím proletářského chlapce první ilegální brožurky, které mu dávali roznášet sociálně demokratičtí dělníci. Časem se dal plně do služeb té veliké věci: riskoval pro ni bídu a nezaměstnanost v kapitalistické republice, kdy pomáhal organisovat stávky proti hladu a snižování mezd. I velkou komunistickou manifestací Rudých letnic doma v Radotíně zažil, při níž pak četníci stříleli do dětí. Nasazoval zdraví a život v nacistickém koncentráku. A se stejnou vášnivostí pomáhá dosud budovat socialismus.

Poklady, které chrání Václav Klimeš ve svém radotínském bytě, hovoří výmluvně o jeho pracovitosti, obětavosti pro novou společnost. Kničky s věnováním láskyplné úcty, poděkování tátovi Klimešovi od jeho spolupracovníků ze Závodu Rudých letnic v Radotíně, alba s kresbami a pečlivě skládanými veršičky, pohlednice, sovětský televizor, který dostal v Sovětském svazu loni v září, podobizny Lenina, Gottwalda, Zápotockého... Uznání za celoživotní práci, datované rokem 1956, kdy Václav Klimeš odcházela do důchodu... A celá série oblíbených dýmek, aby prý měl „chalupek“ nějakou zábavu.

Do důchodu! Co se ho soudruzi napřemlouvali. Představovali si, že si odpočine, upevní zdraví, bude se rýpat na zahrádce a věnovat se jedenáctileté dceři Hedvičce, přijde si popovídat na návštěvu. „Che,“ usmívá se Václav Klimeš, „to

už bych mohl rovnou čekat až přijde na mne zubatá s kosou!“ Je z těch lidí, kteří jakmile přestanou pracovat, cítí se už v životě zbytečnými.

A tak místo zaslouženého odpočinku je ho vidět pravidelně každý den kolem poledne, jak jde zamyšleně, soustředěným krokem k místnímu národnímu výboru, v němž je místopředsedou a členem rady. Jindy jede do trestní komise při ONV, jejímž je členem, a často bychom ho spatřili zamykat vrátka a mířit rovnou do Rudých letnic. Dozvěděl se, že tam něco neklape, někdo má nějaké trápení a doma ho všechno pálí. Ty chvíle, kdy jak říká doma, „počítává“, bývají radostně přerušeny návštěvami soudruhů. Diskutuje-li se bouřlivě a dlouhé hodiny, je Václav Klimeš ve svém živlu.

A hlasitost rozpravy dostane tišší tóny, když soudruh Klimeš se vrací vzpomínkami k loňské návštěvě Sovětského svazu, kam byl za svou práci pro stranu vyslán s delegací starých komunistů. „Tam kdyby tak mohl jet každý člověk od nás! To by byla škola skromnosti a opravdu obětavé práce. Takoví lidé, tak poctiví a obětaví už aby byli u nás...“

Ale oni jsou, soudruhu Klimeši! Jsou i u nás a máme už takových tisíce. Jedním z nich, z těch nových, krásných lidí, jsi i Ty!

DRAHOMÍRA VESELÁ

Kreslil O. Štembera

KRONIKA TÝDNE

20. února 1948 vyvrcholila vládní krize v ČSR demisi dvanácti reakčních ministrů.
1923 se narodil v Přerově Jan Blahoslav, biskup Jednoty bratrské.
21. února: Den solidarity s koloniální mládeží.
1948 konal se na Staroměstském náměstí tábor lidu, na kterém vysvětlil příčiny vládní krize Klement Gottwald.
1848 vydali Marx a Engels „Manifest komunistické strany“.
22. února: 1948 se v Praze konal celostátní sjezd závodních rad.
1883 se narodil v Ústí n. Orlicí Jaroslav Kocian, houslový virtuos a hudební skladatel.
1923 zemřel Suche-Bator, zakladatel Mongolské lidové republiky.
23. února: Den Sovětské armády a sovětských námořních sil.
1903 se narodil národní hrdina Julius Fučík.
1908 zemřel básník Svatopluk Čech.
1908 zemřel Jan Palacký, český dějepisec a přírodovědec.
1868 se narodil v Kněždubě František Úprka, vynikající sochař.
24. února: 1948 proběhla v celé republice jednohodinová stávka na znamení protestu, že tehdejší prezident Beneš dosud nepřijal demisi zrádných ministrů.
25. února: Den vítězství československého pracujícího lidu.
1873 se narodil v Neapoli slavný zpěvák Enrico Caruso.
26. února: 1808 se narodil Honoré Daumier, francouzský malíř.
1898 se narodil ve Slavětíně u Loun básník Konstantin Biebl.

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

8

Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.

1. Strážmistr právě psal raport na okres, když byl vyrušen závodčím, který hlásil, že Švejk si přeje jít do ústraní. „Bajonet auf!“ rozhodl strážmistr, „jen aby v tom nebylo něco jiného! Oni se postavějí, až bude uvnitř, vzadu u záchodu, aby se nám neprokapal misgrubnou!“ Sám si vzal služební revolver. „To je velice dobrý revolver,“ řekl po cestě Švejkovi, „na sedm ran a střílí precizně!“ A jestřábí oči četnického strážmistra upřeny byly na dveře a strážmistr přemýšlel, do které nohy by ho měl střelit, kdyby se pokusil o útek.

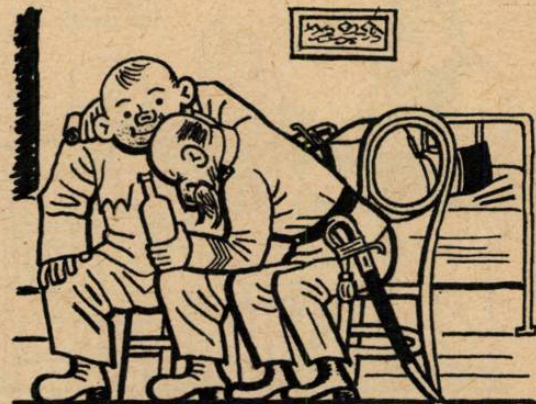
4. Ráno, když se oba četníci po opici vyspali, vyčítali si včerejší své řeči. Závodčí povídal: „Vy jste včera vedl pěkné řeči, pane strážmistr. Že císař pán už brzy natáhne brka a Vilém že je zvíře!“ – „A oni zase říkali, že jsme proti Rusku kratinové a řvali, Ač žije Rusko!“ A kde přišli na tu hloupost, že Nikolaj Nikolaevič bude českým králem?“ – „Na to se nepamatují!“ řekl závodčí nesměle. – „Bodej by se pamatovali! Pili jako žok, měli prasečí očička a místo do dveří ležli na kamna.“ – Ticho. Za chvíli ozval se strážmistr: „Zavolaj sem babu Pejzlerku!“

2. Horší bylo, že strážmistr a závodčí nemohli ten večer jít kvůli Švejkovi do hospody. Strážmistr tedy rozhodl, že si budou pro pivo posílat babu Pejzlerku. Po večeru se cesta mezi četnickou stanicí a hospodou netrhla. A když se konečně objevila babu Pejzlerka v hospodě se vzkazem, aby hostinský poslal láhev kontušovky, praskla zvědavost hostinského. – „Koho tam mají?“ odpověděla Pejzlerka. „Nějakého podezřelého člověka. Než jsem odešla, oba ho drželi kolem krku a pan strážmistr mu říkal: Ty můj zlatý kluku slovan-skej. Ty můj malinkej špiónku!“

5. „Poslouchají, bábo,“ řekl strážmistr Pejzlerce, „včera jste byla svědkem velké události. Ten voják, to je vy-zvědač, špión, bábo! Abychom z něho něco dostali, museli jsme mluvit různé řeči! A všechny ty řeči vedly k tomu, aby nám důvěřoval, aby se přiznal. A to se nám podařilo! A o tom, co se tu povídalo, nesmíte se, bábo, nikomu ani zmínit! To je úřední tajemství! Budete přísahat!“ – „Panenko Maria Skočická, že jsem sem kdy vkročila,“ bědovala Pejzlerka. Kolena se jí klepala, když za ukrutného vzlykotu odříkávala, co jí strážmistr předfíkal.

3. A potom, když bylo přes půlnoc, závodčí spal, tvrdě chrápaje, natažen na kavalci v celé uniformě. Naproti seděl strážmistr se zbytkem kontušovky a držel Švejka kolem krku. Slzy mu tekly po tváři a on jen breptal: „Řekni, že v Rusku nemají tak dobrou kontušovku, řekni, ať mohu klidně spát! Přiznej to jako muž!“ – „Nemají.“ – Strážmistr převalil se na Švejka: „Potěšil jsi mne, přiznal jsi se. Tak to má být při výslechu. Jsem-li vinen, nač zapírat?“ Zvedl se a vrátil do svého pokoje. Tam svalil se v uniformě na svou postel a usnul jako špalek.

6. Potom dal strážmistr závodčímu povel, aby Švejka odvedl do Písku na „becirk“. Rozloučil se pohnutě se Švejkem a prosil ho, aby na něho nevzpomínal ve zlém. „Ani želízka vám nedáme, protože jste slušný člověk a neutechete!“ A Švejk se závodčím vyšli na silnici a kdokoliv je potkal, považoval je za staré známé, jak byli zabrání v přátelském rozhovoru. Přiblížili se k zájezdní hospodě. „Sakramentsky to dnes profukuje,“ řekl závodčí, „myslím, že nám štamprle nemůže uškodit. Neříkejte nikomu, že vás vedu do Písku. To je státní tajemství!“